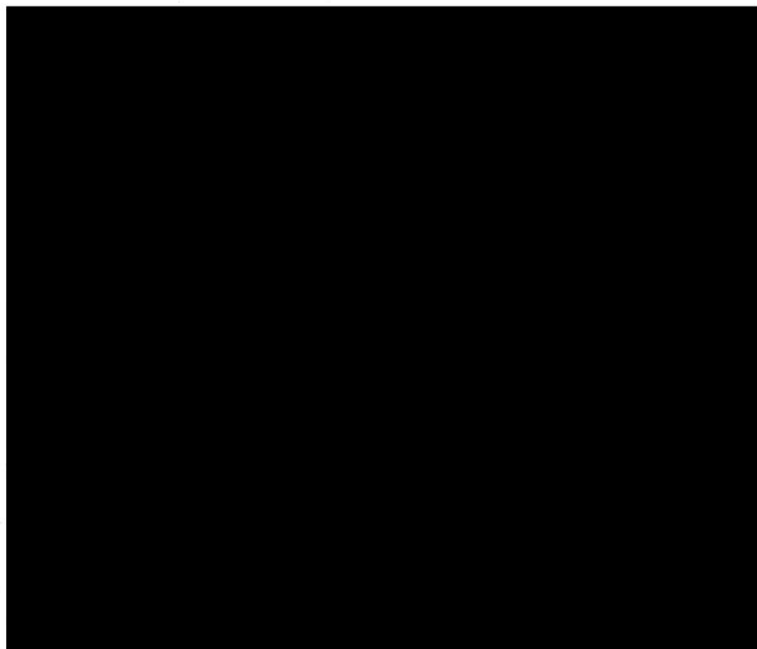

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 7 4 7 - 2 / 2019	
Érkezett: 2019 DEC 12.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 5 db	

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

Hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panasza

a Kúria Mfv.II.10.061/2019/5.
számú jogerős végzésével, a
Tatabányai Törvényszék 2.MF.
20.058/2018/3. számú jogerős
ítéletével szemben.

**Az Alkotmánybíróság IV/1747-
1/2019. számú ügyében.**

Iktatószám: 36100/2183-22/2017.ált.

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

[illegible]

Indítványozó jogi képviselője, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján, a Kúria 2019. július 10. napján kelt Mfv.II.10061/2019/5. számú jogerős végzésével szemben az alábbi

hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörében eljárva alaptörvény-ellenesség miatt, az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a Kúria Mfv.II.10061/2019/5. számú jogerős végzését, valamint a Tatabányai Törvényszék 2.MF. 20.058/2018/3. számú jogerős ítéletét - az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésére tekintettel - mert ezek a jogerős döntések sértik az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésben foglalt tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való alkotmányos jogait.

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

1. Az indítvány benyújtására vonatkozó időbeli követelmény megtartása:

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján, az alkotmányjogi panasz előterjesztésére a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül van lehetőség. A határidő megtartásának igazolásául előadom, hogy a Kúria Mfv. II. 10.061/2019/5. számú jogerős végzésének kézbesítésére 2019. augusztus 21-én került sor az Indítványozó hivatali kapuján keresztül.

Az Abtv. 55. § (3) bekezdése alapján a hiánypótlásnak, a hiánypótlásra történő felhívástól számított 30 napon belül lehet eleget tenni. Az Alkotmánybíróság hiánypótlásra felhívó levelének kézbesítésére 2019. november 14-én került sor.

2. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

A [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2017. október 16-án kelt keresetében elmaradt
illetmény (illetmény-különbözet, rendvédelmi pótlék-különbözet, jubileumi
jutalom különbözet) megfizetését kérte a [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] alperestől (a továbbiakban-e
pontban: Alperes) a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a
továbbiakban: elsőfokú bíróság) előtt indított munkaügyi perben. Az Alperes
a keresetlevél benyújtását követően, még a per első tárgyalása előtt
megfizette a Felperes által kért elmaradt illetményt, a Felperes által igényelt
perköltséggel együtt.

Az Alperes maradéktalan teljesítése ellenére a Felperes – sem a per érdemi tárgyalása előtt, sem az érdemi tárgyalás megkezdése után – nem állt el a keresetétől, holott a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 160. § (1) bekezdése ezt lehetővé tette volna, erre tekintettel az Alperes kérte a Felperes keresetének elutasítását. Az elsőfokú bíróság az ügyben tárgyalást tartott, majd 2018. május 11. napján meghozta 1.M.303/2017/11-II. számú ítéletét (a továbbiakban: elsőfokú ítélet). Az elsőfokú ítélet szerint az elsőfokú bíróság a Felperes keresetét elutasította, így a per az Alperes pernyertességével zárult. Az Alperes az ellenkérelmében az ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján, perköltség megfizetését kérte a Felperestől, amelyről a Pp. 77. §-a és az Alperes kifejezett kérelme ellenére az elsőfokú bíróság az ítéletében egyáltalán nem rendelkezett. Az ítélete rendelkező részében a bíróság mindösszesen arról rendelkezett, hogy egyéb költség nem merült fel. Az Alperes megítélése szerint az egyéb költség azonban nem azonos a perköltség fogalmával.

Alperes az elsőfokú ítélettel szemben – az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezésének megfelelően – a Tatabányai Törvényszékhez (a továbbiakban: másodfokú bíróság) nyújtotta be törvényes határidőn belül a fellebbezését, kérve, hogy a Pp. 77. §-ára tekintettel az elsőfokú bíróság elsőfokú perköltség viselése felől, a Pp. 78. §-a alapján, az Alperes mint pernyertes fél javára rendelkezzen.

A másodfokú bíróság a 2018. november 6. napján kelt, 2. Mf.20.058./2018/3. számú jogerős ítéletével (a továbbiakban: jogerős ítélet) helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét, és a pernyertes Alperes elsőfokú perköltségéről továbbra sem rendelkezett, csak a másodfokú perköltségről döntött.

Az Alperes a másodfokú jogerős ítélettel szemben - annak jogszabálysértő volta miatt - a Pp. 270. §-a alapján törvényes határidőn belül felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához.

Az alperes a felülvizsgálati kérelemben a perköltségről való rendelkezés hiányán túl jogszabálysértőnek tartotta azt is, hogy a Tatabányai Törvényszék a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 14. § (1) bekezdés rendelkezésének figyelmen kívül hagyása mellett, illetékesség hiányában bírálta el a fellebbezést.

A Kp. 157. § (2) bekezdése kimondja, hogy a közigazgatási ügyekben a közigazgatási és munkaügyi bíróság által meghozott határozattal szemben 2018. január 1. napján vagy azt követően előterjesztett fellebbezést a Kp. szerint illetékes törvényszék, mint másodfokú bíróság bírálja el.

A Kp. 13. § (11) bekezdése szerint, a közigazgatási és munkaügyi bíróság határozatával szembeni fellebbezés elbírálására, továbbá a 12. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott perre a Fővárosi Törvényszék kizárólagosan illetékes.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélettel szemben az Alperes a fellebbezését 2018. június 11. napján terjesztette elő, így a Kp. 13. § (11) bekezdése alapján nem a Tatabányai Törvényszék, hanem kizárólagosan a Fővárosi Törvényszék lett volna illetékes a fellebbezést elbírálni. Mindebből következőleg, az Indítványozó álláspontja szerint, a másodfokú bíróság a Pp. 43. § (1) bekezdésének kógens rendelkezéseit figyelmen kívül hagyva, az illetékessége vizsgálatát elmulasztotta, illetékesség hiányában járt el, eljárása – és ezáltal ítélete is – alaptörvény-ellenes, jogszabálysértő.

A Kúria az Mfv. II.10.061/2019/5. számú végzésében az alperes felülvizsgálati kérelmét és a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmét a Pp. 271. § (1) bekezdés c) pontjára tekintettel érdemi vizsgálat nélkül hivatalból elutasította, annak ellenére, hogy az Alperes felülvizsgálati kérelme nemcsak a perköltségre vonatkozott, hanem a Tatabányai Törvényszék illetékesség hiányában történő eljárását is kifogásolta.

A fent leírtak alapján, az elsőfokú ítélettel szemben tényleges jogorvoslatra nem került sor, hiszen a másodfokú bíróság ítélete jogszabálysértő és alkotmányellenes, ahogy a Kúria döntése is, így az Indítványozó Alaptörvényben foglalt jogorvoslathoz való joga sérült.

3.A bírói döntés alaptörvény-ellenessége és az Alaptörvényben biztosított jog sérelme:

A Kúria az Mfv. II.10.061/2019/5. számú végzése, valamint a másodfokú bíróság Mf.20.058./2018/3. számú ítélete az Indítványozó megítélése szerint, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésébe ütközik, és az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését is sérti.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése az alábbiakról rendelkezik:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

(7) bekezdés rendelkezése szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése deklarálja, hogy az „Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI törvény (a továbbiakban: Bszi.) 2. § (2) bekezdése, továbbá 8. §-a az alábbiakról rendelkezik:

2. § (2) A bíróságok a jogalkalmazási tevékenységük során biztosítják a jogszabályok érvényesülését.

8. § (1) Senki sem vonható el törvényes bírójától.

(2) A törvény által rendelt bíró az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró.

A 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32] szakasza alapján „... a törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bíróság járjon el....”

Álláspontom szerint, sérült az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alkotmányos joga azáltal, hogy az I. fokú ítélettel szembeni fellebbezést nem a törvény által megállapított /Kp. 157. § (2), 13. § (11)/, kizárólagos illetékességgel eljárni jogosult Fővárosi Bíróság bírálta el, hanem a Tatabányai Törvényszék, amely a hivatkozott jogszabály alapján nem volt jogosult eljárni.

A Kp. 13. § (11) bekezdése szerint, a közigazgatási és munkaügyi bíróság határozatával szembeni fellebbezés elbírálására, továbbá a 12. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott perre a Fővárosi Törvényszék kizárólagosan illetékes, ennek ellenére a Tatabányai Törvényszék járt el. A Kúria erre vonatkozó okfejtése az Indítványozó megítélése szerint jogszabályellenes.

A Kúria indokolása szerint, a Tatabányai Törvényszék volt illetékes eljárni, ugyanis a Kp. 4. §-a alapján közigazgatási jogvitának a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvita minősül, a felek között fennálló közalkalmazotti jogviszony nem tartozik ide.

A Kp. 4. § (7) bekezdés 3. pontja definiálja a közszolgálati jogviszonyt, mely szerint, az állam vagy az állam nevében eljáró szerv és az állam nevében foglalkoztatott személy között munkavégzés, illetve szolgálatteljesítés céljából létesített, a köz szolgálatára irányuló, törvényben meghatározott speciális kötelezettségeket és jogokat tartalmazó jogviszony; ide nem értve a bírák, az igazságügyi alkalmazottak, továbbá az ügyészségi alkalmazottak szolgálati viszonyát, valamint a munkaviszonyban állók jogviszonyát.

A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény 1. § (1) bekezdése kimondja, hogy e törvény hatálya - ha törvény eltérően nem rendelkezik - az állami és a helyi önkormányzati költségvetési szerveknél, valamint a helyi önkormányzat által (a továbbiakban: munkáltató) a feladatkörébe tartozó közszolgáltatások ellátására foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyára terjed ki.

Fentiek alapján, a közalkalmazotti jogviszony az állam, helyi önkormányzati költségvetési szerv, valamint a helyi önkormányzat és a munkavállaló között fennálló, a köz szolgálatára irányuló jogviszony. Tehát a közalkalmazotti jogviszony is beletartozik a közszolgálati jogviszonyba, így a Kp. 157. § (2), valamint 13. § (11) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék lett volna kizárólagosan illetékes eljárni.

A fentiek alapján a Kúria Mfv. II.10.061/2019/5. számú végzése az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésébe ütközik, abból a szempontból is, hogy a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 273. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a Pp. 271. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozva hivatalból elutasította, holott az Alperes felülvizsgálati kérelme nemcsak a perköltségre vonatkozott, hanem a kizárólagos illetékességi szabály meg nem tartására is.

Az Indítványozó megítélése szerint a jogsérelem orvoslására nem került sor, ugyanis a fellebbezést illetékességgel nem rendelkező bíróság bírálta el, és ezt a jogszabálysértést, alaptörvényt sértést a Kúria sem orvosolta, ugyanis a felülvizsgálati kérelmet érdemi vizsgálat nélkül, hivatalból elutasította. Így az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való joga is sérült.

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 21/2014. (VII. 15.) AB határozatában kimondta, hogy „a jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az

egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előreláthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.....

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a polgári eljárásjog általános szabályaihoz kötődő bírói gyakorlat azt mutatja, hogy az ügy első fokú elintézése alatt nemcsak a megtámadott érdemi határozat meghozatalában való részvételt, hanem minden olyan eljárási cselekményt érteni kell, amely az érdemi döntés meghozatalához vezetett, vagy arra kihatással lehetett.”

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 3003/2019. (I.7) AB határozatában kifejtette, hogy a „tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95.; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. [26] Az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság döntéseiben esetről esetre határozta meg a tisztességes eljárás által megkövetelt konkrét ismérveket [14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108.; 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118–120.]. Ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [19]}.”

Hivatkozom továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJEE) 6. cikk (1) bekezdésére, mely szerint „[m]indenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által felállított független és pártatlan

bíróság tisztességesen [...] tárgyalja [...] polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában [...].”

A 3003/2019. (I.7) AB határozat [40] szakaszában a következőt olvashatjuk:

„Az EJEB gyakorlatában a tisztességes eljáráshoz való jog kiemelt jelentőségű helyet foglal el, ezért semmi nem indokolhatja korlátozó értelmezését {Perez kontra Franciaország [GC] (47287/99.)...”

A fent leírtak alapján, a másodfokú bíróság is, és a Kúria is a döntései meghozatala során a Pp., a Bszi. rendelkezéseit, a nemzetközi egyezményben foglaltakat figyelmen kívül hagyta, így súlyosan sérült az Indítványozó tisztességes és törvényes bírósági eljáráshoz való alapjoga.

Mindezek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörében eljárva alaptörvény-ellenesség miatt, az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a Kúria Mfv.II.10061/2019/5. számú jogerős végzését, és a Tatabányai Törvényszék 2.MF. 20.058/2018/3. számú jogerős ítéletét - az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésre tekintettel - mert azok sértik az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésben foglalt jogát.

Tatabánya, 2019. december 9.

